

Påskdagen

Pastor Johannes Rydh

Predikan på distans, 4 april 2021

I Guds, Faderns + och Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Nåd vare med er, och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Bön: O Gud, du som på tredje dagen uppväckte din Son, vår Herre, och genom detta kraftigt betygat att denne är Guds Lamm, som tar bort världens synder, förkunna ditt glada budskap också till oss så att vi tar till oss det, till evigt liv och salighet. Amen.

Predikotext: Mark. 16:1–8

1 När sabbaten var över, köpte Maria från Magdala, Maria, Jakobs mor, och Salome vällyktande oljor för att gå och smörja [Jesus]. 2 Mycket tidigt på första dagen i veckan kom de till graven då solen gick upp. 3 De sade till varandra: "Vem skall rulla bort stenen från gravöppningen åt oss?" 4 Men när de såg upp, fick de se att stenen var bortrullad, den var mycket stor. 5 De gick då in i graven och fick se en ung man sitta på höger sida, klädd i en lång vit dräkt, och de blev mycket förskräckta. 6 Men han sade till dem: "Var inte förskräckta! Ni söker Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är inte här. Se, här är platsen där de lade honom. 7 Men gå och säg till hans lärjungar och särskilt till Petrus: Han skall gå före er till Galileen, och där skall ni få se honom så som han har sagt er." 8 Då gick de ut och flydde bort från graven. Ty bävan och bestörtning hade kommit över dem, och de sade ingenting till någon, därför att de fruktade.

Inledning

"Kristus är uppstånden!" lyder den urkristna påskhälsningen. Det är ett uttryck för den kristna glädjen, den frid som övergår allt förstånd. Uppståndelsen är den slutliga uppfyllelsen av alla Gamla Testamentets profetior, det yttersta beviset för att Jesus verkligen är Messias och på Guds välvilja mot alla människor. Det är en proklamation från Fadern, att Sonens offer

på korset tagits emot och förklarats giltigt. Ett offer som innebär en evig seger över synden, döden och djävulen.

Långfredagen hade varit mycket svår för de som följt Jesus. De hade tvingats se sin älskade mästare dö på korset efter långa och utdragna plågor. Hans fiender hade till synes segrat fullständigt. Trots att Jesus vid upprepade tillfällen förutsagt sitt lidande och sin död hade de inte förstått något av detta. Långfredagens utfall hade kommit som en chock. Och nu sörjde de storligen.

I denna sorg gick nu kvinnorna till graven tidigt på påskdagsmorgonen för att smörja in Jesu kropp, eftersom begravningen hade skett i all hast inför sabbatens inträde och man inte hade hunnit med något sådant. Deras bekymmer var den stora stenen som förseglade ingången. De hade själva varit närvarande vid graven och sett hur den rullades för. Det skulle tagit många starka män för att de skulle kunna träda in. Men när de kom dit märkte de till sin stora förvåning att stenen redan var bortrullad.

Hos Matteus kan vi läsa hur en ängel dessförinnan stigit ned, åtföljd av en stor jordbävning, flyttat på stenen och skrämt vaktstyrkan på flykt. Detta skedde inte för den uppståndne Jesus skull – som i sin förhärligade kropp med lätthet kunde förflytta sig bortom begränsningar av tid och rum – utan för vittnenas skull. De skulle få se den tomma graven med egna ögon. Och så skedde nu först med kvinnorna.

Åsynen av ängeln förde med sig stor förskräckelse. Vi känner igen detta från så gott som alla andra tillfällen när Guds himmelska budbärare uppenbarade sig för människor. Det glada budskapet börjar allt som oftast med orden "*Var inte förskräckta!*" Och det var verkligen ett glatt budskap: "*Ni söker Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är inte här.*" Men Markus skriver att de flydde under bävan och bestörtning, och att de inte sade någonting till någon, därför att de fruktade. Ängelns enkla och klara ord om att Jesus hade uppstått var för stora. Kunde det verkligen vara sant? Av de andra evangelierna förstår vi att kvinnornas fruktan efter en tid vändes i glädje och att de, på väg för att förmedla budskapet till lärjungarna, själva möttes av den Uppståndne.

Men hos lärjungarna möttes budskapet först av

samma tveksamhet, samma tvivel. Ja, till och med efter att Jesus visat sig för både Petrus och för Emmausvandrarerna hade den första glädjen åter blandats med otro. För när Jesus på påskdagsaftonen visade sig för de tio förebrädde han dem: *”Varför är ni så förskräckta, och varför stiger det upp tvivel i era hjärtan?”* (Luk. 24:38) Men han var mild och gav dem många bevis för att stilla deras tvivel. Han åt och drack, och visade dem sina händer och fötter.

Uppståndelsens under är stort, så stort att vi eländiga människor har svårt att ta till oss det, trots alla vittnesmål nedtecknade i Skriften. Det måste tas emot i tro. För Kristi uppståndelse är så mycket mer än att bara en kropp får liv igen. Det är kvittot på att hela försoningsverket nu är fullbordat, det slutgiltiga beviset att Guds vrede har stillats och vi får ta emot hans nådiga förlåtelse.

Kristus är den sanna uppfyllelsen av påskens förebild i Gamla Testamentet, där Israels folk fick uppleva att det offrade påsklammets blod, struket över dörrposterna, skonade dem från Herrens vrede när han gick för att slå Egypten. Där blodet var struket på ingången till ett hem, gick Herren förbi. Av det hebreiska ordet *pésach* – ”gå förbi” – har vi fått vårt ”påsk”. På samma sätt har Kristus, vårt påsklamm, genom sitt oskyldiga blod frälst oss från döden, och befriat oss från syndens slaveri.

Därför är uppståndelsen kristendomens grundval. Paulus skriver:

”Men om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös och ni är ännu kvar i era synder. Då har också de som insomnat i Kristus gått förlorade. Om vi i detta livet sätter vårt hopp endast till Kristus, och han inte har uppstått, då är vi de mest beklagansvärda av alla människor.” (1 Kor. 15:17–19)

Utan uppståndelsen faller hela kristendomens lära. Men nu *har* han uppstått. Vi sammanfattar så:

1. Kristi uppståndelse har besegrat synden.
2. Kristi uppståndelse har besegrat döden.
3. Kristi uppståndelse har besegrat djävulen.

1. Kristi uppståndelse har besegrat synden

När Kristus på långfredagen dog på korset gjorde han det såsom bärare av hela världens sammanlagda synd. Straffet för allt som det onda som vi människor har gjort, alltifrån Adam, led han ensam, han

som själv var fri från allt vad synd heter. Allt det som vi borde ha uppfyllt, lagens alla bud, det uppfyllde han till punkt och pricka i vårt ställe, han som inte hade behövt gå in under lagen. Så var Kristi verk på långfredagen försoningen för hela världens synd.

På påskdagen uppstod han igen såsom rättfärdig. Där den korsfäste Jesus varit tyngd av världens synd och lagens förbannelse, så var den uppståndne Jesus fri från allt detta, och full av nåd, liv och salighet. Paulus skriver till romarna:

”Rättfärdighet kommer att tillräknas oss som tror på honom som från de döda uppväckte Jesus, vår Herre, han som utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.” (Rom. 4:24–25)

Kristi rättfärdighet blir vår rättfärdighet, en främmande rättfärdighet som tillräknas även oss, när vi tror på honom. Nådemedlen förvaltas i kraften av den uppståndne Jesus. Luther sammanfattar denna centrala lära så: *”Hans uppståndelse från de döda är vår rättfärdiggörelse genom tron allena.”*

2. Kristi uppståndelse har besegrat döden

För de flesta är döden en hotfull och obeveklig motståndare som man kämpar mot. Med sjukvård och medicinska framsteg har man lyckats förlänga medellivslängden avsevärt, men nya sjukdomar dyker ständigt upp och trots alla ansträngningar kommer alla en gång att dö. Vissa forskare är övertygade om att en gång kommer någon hitta botemedlet för åldrande och låsa upp odödlighet, när man bara trängt tillräckligt djupt in i förståelsen av de biologiska processerna. De har förkastat Guds stränga ord om döden som det av lagen fastställda straffet för synden. Det är inte i medicinen som vi ska söka evigt liv, även om vetenskapen i sig inte är något ont.

Andra förskönar döden som ett naturligt slut på livet. Många anser att döden vore ett bättre alternativ till plågor i det timliga livet, och verkar politiskt för att införa aktiv dödshjälp i vårt samhälle. De tror oftast inte på något liv efter döden alls, och ansluter sig till dem som eftersträvar alltings utslocknande.

En sådan syn på döden är helt främmande för Skriften. Bibeln lär tydligt att döden är ett onaturligt och förskräckligt slut, en följd av synden som inte alls var en del av Guds goda skapelse. Att avlida i otro och gå evigt förlorad är det värsta tänkbara som

kan hända en människa. Vi ska därför inte förminska dödens skärpa, utan varna för den.

Det finns ingen god död utom för den som somnar in i Guds frid, förvissad om att Jesus har uppstått. Över den som tror på honom har döden inte längre någon makt. Som vi hörde i dagens introitus: *"Han har gjort slut på döden och fört liv och odödlighet fram i ljuset genom evangelium."* (2 Tim. 1:10) Vi behöver inte längre frukta döden, eftersom Jesus har övervunnit den. Han är det enda sanna botemedlet mot denna fiende. Paulus skriver: *"Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?"* (1 Kor. 15:55),

Döden kunde inte behålla Jesus i graven. Döden har ingen makt över den som Gud har förklarat rättfärdig. Och med samma Kristi rättfärdighet får också vi ta del av det eviga livet. Även om vi till kroppen en gång ska dö, kommer vi också uppstå och får själva betrakta våra tomma gravar.

Jesus säger: *"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."* (Joh. 11:25–26)

3. Kristi uppståndelse har besegrat djävulen

Den fallna människan är utan undantag slav under djävulen, för hela världen är i hans våld. I detta tillstånd skulle även vi förblivit, om inte Kristus besegrat honom.

Efter syndafallet förkunnade Gud till ormen, Satan: *"Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen."* (1 Mos. 3:15)

Detta hade nu fullbordats. Jesu lidande på långfredagen, det var detta att ormen skulle hugga honom i hälen. I det ögonblicket verkade allt som om att djävulen uppnått alla sina mål: folket hade förkastat

Guds Son, hånat och bespottat honom, och utlämnat honom till en grym död. Men i själva verket var det Kristi fulländade seger, det som slutligen krossade ormens huvud. Paulus skriver till korintierna: *"Han har klätt av väldena och makterna och förevisat dem offentligt, när han på korset triumferade över dem."* (Kol. 2:15)

Sedan Jesus gjorts levande i graven, for han ner till helvetet för att förkunna denna eviga och slutgiltiga seger över sina fiender. Vi får också ta del av frukten av denna seger, och avsäga oss djävulen i dopet, som har sin kraft i uppståndelsen. Då får vi kasta av oss den ondes bojor och övergå till frihet i Guds rike. Det betyder inte att djävulen är ofarlig, eller att hans list inte skulle kunna locka oss på fall. Men den som förblir i tron kan han inte skada. Han är besegrad i grunden.

Låt oss därför med glädje bekänna Kristus och besvara påskhälsningen: "Ja, han är sannerligen uppstånden!"

Amen.

Bön: Lovad vare du, vår Herre Jesus Kristus, som genom din heliga uppståndelse har brutit dödens udd och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset. Vi ber dig: Giv oss del av det liv, som du har vunnit åt oss. Verka i oss genom livets ord. Hjälp oss att varje dag vandra i uppståndelsens kraft. Och giv oss en gång med alla kristtrogna en glädjefull uppståndelse. Amen.

Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.